

na študijné podpory v najbližšom období menej, než sme venovali doteraz, naopak, považujeme za potrebné, výlohy na tomto poli zvýšiť.

Veľmi Ťa prosím, aby Povereníctvo financií riešilo túto vec ihneď.

Porúčam sa Ti s úctou

L. Novomeský

KLUBU SLOVENSKÝCH SKLADATEĽOV

Bratislava dňa 8. októbra 1946

Vážení páni!

V plnom rozsahu si osvojujem Váš námet zriadiť v bratislavskej Redute dom hudobného umenia a podniknem všetky kroky, aby Váš plán mohol byť realizovaný. Hoci nie som podrobne oboznámený s pohnútkami, pre ktoré Národný výbor sám neuskutočnil Vašu požiadavku, zdá sa mi, že nebudú neprekonateľnou prekážkou a v dohode s Národným výborom budeme môcť Vašu požiadavku uskutočniť.

S úctou

L. Novomeský

Povereník tu odpovedá na memorandum skladateľského klubu (podpísaný Š. Jurovský a A. Moyzes) z 13. IX. 1946, ktoré dostali okrem neho aj predseda SNR Lettrich, predseda ZP Husák a povereníci Belluš a Ferjenčík. Memorandum sa o. i. rozhorčuje, že v budove, ktorá je priam predurčená na Dom hudobného umenia, bašuje súkromný podnikateľ so zábavnými podnikmi „nevalnej úrovne“. Protestuje proti antikultúrnemu kroku ÚNV, ktorý mu predĺžil nájomnú zmluvu z konca r. 1949 do r. 1955. Žiada zrušiť doterajšiu zmluvu, ponechať v bu-

dove len kaviareň a reštauráciu a všetky ostatné miestnosti odovzdať pre potreby hudby. Definitívnu adaptáciu celej budovy (zo štátnych prostriedkov) treba zaradiť do dvojročného plánu (najneskôr do 15. IX. 1948).

Aby sa hudobný život rozprúdil ešte v sezóne 1946—47, žiada memorandum zastaviť premietanie filmov vo veľkej sieni, dočasne upraviť koncertné pódia vo veľkej i malej sieni, uvoľniť symf. orchestru Čs. rozhlasu malú sieň na skúšky i na koncerty. „Prosíme, aby naša požiadavka, ktorá revolučne chce odstrániť ničím neodôvodnené prekážky v našom kultúrnom napredovaní, bola nebyrokraticky a čo najskôr kladne vybavená.“

Netreba pochybovať, že poverenik školstva naozaj podnikol „všetky kroky“, aby sa plán hudobníkov (osvojila si ho i UVR) uskutočnil. Napriek tomu sa to nepodarilo, hoci vznikla aj príslušná komisia, ktorá horúčkovito rokovala s národným výborom i s podnikateľom. Po viac ako dvoch rokoch informuje UVR Novomeského o situácii v tejto veci: „Reakčné elementy Národného výboru do februára t. r. bránili tejto oprávnenej požiadavke celej. čs. kultúrnej verejnosti“ odvolávaním sa na zmluvu s podnikateľom. Až po Februári sa všetko pohlo. ÚNV zvolal už v apríli poradu, ktorá o. i. rozhodla, že UVR vybaví zrušenie kina a zainteresuje umelecké ustanovizne zaobstarat' poldruha milióna na adaptačné práce. Ostatné preberá na seba ÚNV. Neskôr UVR navrhla, aby Št. konzervatórium platilo nájomné zo štátnych prostriedkov (dlhuje vyše 200 000 Kčs), aby sa likvidáciou Hud. komory získalo ďalších 500 tisíc. E. Suchoň a Slov. autorský zväz sľúbil pod milióna, ÚNV milión. Adaptácia sa teda môže začať. Najväčšia starosť je však — náhradné miestnosti pre kino, lebo v koncertnej sieni je premietanie vylúčené. Pokiaľ nebude v Bratislave Dom umenia, hudobný život potrebuje celú Redutu pre Št. konzervatórium, VŠMU a SF. Je to však len kompromis, lebo ani celá budova Reduty nestačí.

V. Wagner v zastúpení povereníka 17. XII. 1948 oznamuje ÚNV, že PŠO súhlasí so správou a s návrhmi UVR a tiež je presvedčený, že niet iného východiska, než provizórne umiestniť v Redute všetky tri menované hudobné ustanovizne (VŠMU a SF budú o niekoľko dní uzákonené!).

Budova Reduty začala slúžiť hudobnému umeniu od sezóny 1949—50.